

Teza: brak podstaw do zawieszenia postępowania dyscyplinarnego.

W niniejszym postępowaniu nie da się stwierdzić występowania przesłanek zawieszenia postępowania wskazanych w odpowiednio stosowanym art. 22 § 1 k.p.k. Wymieniony przepis nie może stanowić podstawy zawieszenia postępowania z uwagi na oczekiwanie na prejudykat określony w art. 8 k.p.k.

WO-48/20

POSTANOWIENIE
z dnia 14 października 2020 r

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: SWSD Magdalena Śniegula

Sędziowie: SWSD Joanna Maruszewska /sprawozdawca/

SWSD Karolina Szał

Protokolant: Magdalena Senderska

po rozpoznaniu w dniu 14 października 2020 r. na posiedzeniu sprawy radcy prawnego R. K.,

z powodu zażalenia radcy prawnego R. K. z dnia 03 lutego 2020 r. na postanowienie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w L. z dnia 15 stycznia 2020 r., wydane w sprawie o sygn. akt: D 6/2019, w przedmiocie odmowy zawieszenia postępowania dyscyplinarnego

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Wnioskiem o ukaranie z dnia 27 sierpnia 2019 r., Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w L., J. N., wniósł o ukaranie Radcy Prawnego R. K., obwinionego o to, że w okresie od dnia 1 grudnia 2018 r. nie wykonał obowiązku nałożonego prawomocnym orzeczeniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w L., o sygn. akt D 1/2017, z dnia 7 lipca 2017 r., polegającego na przeproszeniu pokrzywdzonego A. M., a zatem dopuścił się popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 61 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.

W piśmie datowanym na 25 listopada 2019 r., Obwiniony R. K. wnosił o zawieszenie postępowania dyscyplinarnego toczącego się przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym Okręgowej Izby Radców Prawnych w L., w sprawie o sygn. akt: D 6/ 2019 — do czasu wyjaśnienia kwestii prawidłowości obsadzenia Sądu Najwyższego (Izby Dyscyplinarnej), która została przekazana do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w dniu 19 listopada 2019 r. (sprawy prejudycjalne (...), C-624/18 i C-625/18). Obwiniony podniósł, że od tej okoliczności zależy ostateczne stwierdzenie, czy sprawa o sygn. akt (...)145/17 została „tak naprawdę” zakończona.

W piśmie datowanym na 16 grudnia 2019 r., Obwiniony Radca Prawny R. K. ponowił wniosek o zawieszenie postępowania dyscyplinarnego w sprawie o sygn. akt: D 6/ 2019. W uzasadnieniu wniosku podniósł, że sprawa, w której ostatecznie orzeczenie wydał Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych, sygn. akt WO-145/17, nie została do chwili obecnej zakończona, ponieważ rozpoznający kasację w tej sprawie Sąd Najwyższy Izba

Dyscyplinarna nie jest sądem w rozumieniu obowiązującego prawa, a zatem kasacja ta będzie dopiero podlegała rozpoznaniu, co czyni postępowanie dyscyplinarne w sprawie D 6/2019 oczywiście przedwczesnym.

W dniu 15 stycznia 2020 r., po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym wniosku obwinionego radcy prawnego R. K., zgłoszonego w pismach Obwinionego z dnia 25 listopada 2019 r. oraz z dnia 16 grudnia 2019 r. oraz popieranego przez jego obrońcę radcę prawnego P. K., postanowił odmówić zawieszenia postępowania dyscyplinarnego.

W uzasadnieniu przedmiotowego orzeczenia, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wskazał, iż zgodnie z art. 22 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach .prawnych, (Dz.U. z 2018 r., poz. 2115, dalej w skrócie zwanej „u.r.p.”) postępowanie dyscyplinarne zawiesza się, jeżeli zachodzi długotrwała przeszkoda uniemożliwiająca prowadzenie postępowania - na czas trwania przeszkody. W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w L. w niniejszej sprawie nie wystąpiła żadna okoliczność, która mogłaby stanowić długotrwałą przeszkodę uniemożliwiającą prowadzenie postępowania.

Odnosząc się do argumentacji powołanej przez Obwinionego radcę prawnego w pismach z dnia 25 listopada 2019 r. oraz z dnia 16 grudnia 2019 r., Okręgowy Sąd Dyscyplinarny podkreślił, że kwestia statusu osób będących sędziami I. Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego nie może być rozważana w kategoriach przeszkody, ani tym bardziej długotrwałej przeszkody, uniemożliwiającej .prowadzenie postępowania dyscyplinarnego w niniejszej sprawie. Jak podkreślił Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, sam Obwiniony zauważył w powołanych wyżej pismach procesowych, iż do kwestii tej odniósł się już Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z dnia 19 listopada 2019 r. oraz Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 grudnia 2019 r. w sprawie o sygnaturze III PO 7/18. Zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, obecnie zatem status sędziów I. Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego nie wpływa na bieg postępowania dyscyplinarnego, lecz (co najwyżej) może być rozważany przy rozstrzygnięciu sprawy dyscyplinarnej – na etapie badania, czy doszło do popełnienia przewinienia dyscyplinarnego polegającego na zaniechaniu wykonania obowiązku nałożonego prawomocnym orzeczeniem sądu dyscyplinarnego (Jak zaznaczono, kwestii tej Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie rozstrzygał, bowiem uczyni to w orzeczeniu rozpoznającym sprawę merytorycznie).

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, należało przy tym zaznaczyć, że na tle art. 22 k.p.k. w piśmiennictwie przeważa pogląd, iż przyczyny zawieszenia postępowania mogą mieć wyłącznie charakter faktyczny (tak G., KPK. Komentarz, t. 1, 2014, s. 164). Zgodnie z tym stanowiskiem, wymieniony przepis nie może stanowić podstawy zawieszenia postępowania z uwagi na oczekiwanie na prejudykat określony w art. 8 k.p.k. (tak: Z.Gostyński, S.Zabłocki, w: Stefański, Zabłocki, KPK. Komentarz, t. 1, 2003, s. 341; Grzegorzczak, KPK. Komentarz, t. 1, 2014, s. 164; J.Kosonoga, w: Stefański, Zabłocki, KPK. Komentarz, t. 1, 2017, s. 383; A. Sakowicz, w: Sakowicz, KPK. Komentarz, 2018, s. 124; SN w post. z 12.6.2003 r., SNO 30/03, Legalis). Jak wskazał Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, w literaturze prezentowany jest jednak również pogląd odmienny, że przesłankę zawieszenia

może stanowić zarówno podstawa o naturze faktycznej, jak i o naturze prawnej (zob. Z. Gostyński, Zawieszenie postępowania karnego, 1998, s. 24 wraz z cyt. tam piśmiennictwem). Zdaniem Sądu, przesłanką natury prawnej przykładowo mogłoby być skierowanie do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej pytania prejudycjalnego o wykładnię prawa unijnego, jeżeli od odpowiedzi na to pytanie zależy rozstrzygnięcie sprawy toczącej się przed sądem. Dodatkowym jednak warunkiem zawieszenia postępowania, wyraźnie akcentowanym przez zwolenników drugiego z zaprezentowanych poglądów, jest jednoczesne istnienie podstaw do przyjęcia, że wyczekiwanie na rozstrzygnięcie Trybunału będzie długotrwałe.

Odnosząc powyższe do rozpoznawanej sprawy, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny stwierdził, że w niniejszym postępowaniu nie da się stwierdzić występowania przesłanek zawieszenia postępowania wskazanych w odpowiednio stosowanym art. 22 ust. 1 k.p.k., nawet gdyby, zdaniem tegoż Sądu, opowiedzieć się za bardziej liberalnym poglądem, że przeszkoda w prowadzeniu postępowania może mieć również charakter prawny. Jak wskazał Sąd I instancji, już bowiem w dacie zgłoszenia przez Obwinionego po raz pierwszy wniosku o zawieszenie postępowania (w piśmie z dnia 25 listopada 2019 r.) istniały powszechnie znane okoliczności świadczące o tym, że oczekiwanie na prejudykat nie będzie mało charakteru długotrwałego. Co jednak ważniejsze w ocenie Sądu rozpoznającego sprawę w I instancji, treść

prejudykatu, na który powoływał się Obwiniony, była znana w dacie rozprawy, podczas której obrońca Obwinionego podtrzymała wniosek o zawieszenie postępowania dyscyplinarnego i znana była Sądowi w chwili rozstrzygnięcia o żądaniu zawartym we wniosku.

Wobec powyższego, uwzględnienie wniosku o zawieszenie postępowania dyscyplinarnego, zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, pozostawałoby w sprzeczności z art. 22 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ u.r.p., a ponadto naruszałoby nakaz rozstrzygnięcia sprawy karnej w rozsądnym terminie (art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 74¹ u.r.p.). Mając na uwadze powyższe, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w L. postanowił o odmowie zawieszenia postępowania dyscyplinarnego.

Od powyższego postanowienia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, Obwiniony radca prawny R. K. wniósł zażalenie pismem z dnia 03 lutego 2020 r., w całości zaskarżając jego treść. Obwiniony zarzucił przedmiotowemu postanowieniu obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia - a to art. 22 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ oraz art. 68¹ i art. 70⁴ ust. 1 ustawy o radcach prawnych, poprzez błędne przyjęcie przez Sąd, iż niezakończenie postępowania, tj. nierozpoznanie kasacji w sprawie odpowiedzialności dyscyplinarnej za nadużycie wolności wypowiedzi, w której to sprawie został nałożony

obowiązek przeprosin, nie stanowi przeszkody w prowadzeniu postępowania w sprawie odpowiedzialności za niewykonanie obowiązku przeprosin. Jednocześnie, Obwiniony wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez zawieszenie postępowania przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym Okręgowej Izby Radców Prawnych w L., sygn. akt D 6/2019, do czasu wydania przez Sąd Najwyższy orzeczenia w przedmiocie kasacji Obwinionego od orzeczeni Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych WO-145/17.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej izby Radców Prawnych w Warszawie zważył co następuje:

Zażalenie Obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie, odnosząc się do zarzutów Obwinionego, wyrażonych w zażaleniu z dnia 03 lutego 2020 r., podziela zdanie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, że przedmiotowe zawieszenie pozostawałoby w sprzeczności z art. 22 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ u.r.p., a ponadto naruszało nakaz rozstrzygnięcia sprawy karnej w rozsądnym terminie (art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 74¹ u.r.p.).

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych wskazuje, w ślad za opinią Ośrodka Badań, Studiów i Legislacji Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 05 marca 2020 r., sporządzoną przez dr hab., prof. Uniwersytetu Śląskiego, radcę prawnego Jarosława Zagrodnika, iż nie sposób uznać, iż postępowanie, w którym orzeczenie wydał Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych, sygn. akt WO-145/17, nie zostało do chwili obecnej zakończone, ponieważ rozpoznający kasację w tej sprawie Sąd Najwyższy Izba Dyscyplinarna nie jest sądem w rozumieniu obowiązującego prawa.

Zauważyć bowiem należy, iż zgodnie z w/w opinią cyt.: „W świetle uchwały składu połączonych I.: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i (...) Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. ((...) I- 4110-1/20) należy stwierdzić, że jeżeli wynikiem rozpoznania kasacji od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego przez skład orzekający z udziałem sędziego I. Dyscyplinarnej utworzonej w Sądzie Najwyższym na podstawie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym jest oddalenie skargi kasacyjnej, to odpada negatywna przesłanka postępowania wykonawczego, jaką stanowiło wniesienie kasacji i tym samym aktualizuje się wykonanie prawomocnego orzeczenia o ukaraniu.”

Co oznacza, iż cyt. „(•••) orzeczenie składu orzekającego z udziałem sędziego I. Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego, utworzonej w Sądzie Najwyższym na podstawie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, stanowiące rezultat merytorycznego ustosunkowania się w tym składzie do kasacji wniesionej w postępowaniu dyscyplinarnym w

stosunku do radców prawnych, funkcjonuje w obrocie prawnym ze wszystkim wynikającymi z tego konsekwencjami w zakresie dotyczącym dalszego biegu postępowania dyscyplinarnego.”

Mając na uwadze powyższe, brak jest jakichkolwiek podstaw do zawieszenia postępowania w przedmiotowej sprawie, bowiem obecnie w obrocie prawnym funkcjonuje prawomocne orzeczenie o ukaraniu Obwinionego, którego to właśnie niewykonanie przez Obwinionego, stało się podstawą do wszczęcia obecnego postępowania dyscyplinarnego wobec Obwinionego.

W związku z powyższym Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł jak w sentencji.